

Jon McGregor

AȘA CEVA NU ȚI S-AR PUTEA ÎNTÂMPLA NICIODATĂ

Traducere din limba engleză de
Anca Simitopol

Cuprins

Culoarea aceea	9
Iarna, cerul	11
Căuta haina asta	34
Căutând vagin în dicționar	36
De pază la oi.....	39
Spectacolul aviatic	43
Nu făceam decât să ne plimbăm cu mașina	45
Dacă o să plouă întruna.....	51
Fugind de complexitate.....	64
Vaza.....	65
Ceea ce i-a amintit, mai târziu	69
Găina și oul	85
New York	89
Ceai francezesc.....	97
Închis.....	100
Facem cu mâna și strigăm.....	108
Note suplimentare la mărturia apelanților B și E.....	121
Grijulie	129
Cântul.....	130
Conexiuni.....	132

Ceea ce i s-a întâmplat domnului Davison	144
Ani buni așa, de acum	149
Rămășițele	154

Curățenia	159
Ultimul șanț	161
Sapă o groapă	177
Îmi aduc aminte că era un deal	178
Cântec	181
O să-ți cumpăr o lopată	182

Placă memorială	207
-----------------------	-----

Mulțumiri	213
-----------------	-----

Iarna, cerul

Upwell

Avea ceva să îi spună. A anunțat-o în ziua următoare, după ce s-a ridicat ceața, iar apele încă musteau pe câmp. Parcă îi venea greu să vorbească. Mâinile îi tremurau. L-a rugat să o aștepte să-și termine treaba, dar el a răspuns că mereu se găsește câte ceva de făcut, câte un motiv ca să aștepte și să nu vorbească. În regulă, a zis ea. Bine. Adu câinii. I-au dat să mănânce ceva de prânz tatălui lui și au luat-o împreună pe cărarea care mergea de-a lungul canalului de drenaj.

Știa ce vrea el să îi spună, dar nu știa ce anume avea să îi spună.

Ce știa despre el când avea șaptesprezece ani: locuia la capătul liniei autobuzului școlar; plănuia să se înscrie la colegiul agricol după ce avea să ia examenele; nu vorbea mult; avea păr frumos; nu avea prietenă.

Ce știa despre el acum: nu vorbea mult; avea o chelie mică pe care refuza să și-o protejeze de soare; nu citea; era un șofer prudent; își tăia unghiile de la picioare singur, în pat; uita să își scoată cizmele când intra în casă; spunea că încă o iubește.

Avea șaptesprezece ani când sărutase prima oară o fată. Fata avea părul negru și lung, ochii căprui și buzele crăpate. Se tolăniseră pe locurile lor din autobuz, sprijiniți unul de altul, iar ea îi luase fața în mâini și își lipise gura de a lui. Părea că știe ce face, îi spusese el mai târziu. Dar se înșelase. Ea se retrăsese tocmai când el începea să înțeleagă ce pierduse până atunci. Fata îi

zisese că vrea să îl vadă iar, seara. Dacă nu era ocupat. Să iasă undeva, spusese ea, să facă ceva. El nu întrebase unde să meargă sau ce să facă. Ea coborâse din autobuz fără să mai spună vreun cuvânt și intrase în casă fără să privească înapoi. Urcase în dormitorul ei și urmărisese autobuzul care se pierdea încet la orizont. Apoi scrisese despre băiat în jurnalul ei.

După ce ieșise din March, unde locuia fata atunci, autobuzul trecuse prin Wemblington înainte de a întoarce pe drumul B1098 paralel cu drenul Sixteen Foot și oprise lângă Upwell. Făcea drumul acela zilnic, între școala la care învăța pentru examene și casa tatălui său, unde dădea o mână de ajutor la fermă seara. Acolo unde amândoi conduc acum ferma. Drumul care merge de-a lungul drenului Sixteen Foot este drept, înălțat puțin peste nivelul câmpului. Uitându-se pe geam în după-amiaza aceea, spusese el mai târziu, într-o frază pe care ea o notase, se simțise ca și cum ar fi trecut prin cer.

Numele fetei era Joanna. Numele băiatului era George. Se întorsese după ea în seara aceleiași zile.

Vara, cerul este cel mai adesea albastru.

Un albastru atât de luminos și de pur ~~ea~~ încât e dureros să ~~te uiți la el~~ îl privești.

~~Un albastru~~ atât de adânc încât dacă te uiți ~~drept~~ în sus ~~simți~~ ~~nevoia să te agăți de ceva de~~ ți-e frică să nu cazi

în cer.

Lumina ~~revărsându-se~~ care se revărsă din această albastrime
acest albastru arde tot ce atinge

/câmpuri de grâu /canale și drenuri /asfalturi /

Vara, cerul este albastru și foarte înalt

o tăcere albastră și sclipitoare de care
nu ai unde să te ascunzi
(decât) sub pământ.

el se întorsese după ea ca să-i simtă gustul

ca și cum ar fi traversat cerul

ca să iasă undeva și să facă ceva

Îi povestise de multe ori aceste lucruri, cu aerul că spune o poveste bine repetată, pregătită pentru nepoți: cum așteptase ca tatăl lui să adoarmă ca să ia cheile mașinii din sertarul din bucătărie, că el mai condusese mașina înainte, trăgând remorci de-a lungul cărărilor fermei, dar că nu avea permis de conduce și că tatăl lui nu i-ar fi îngăduit niciodată să ia mașina, cum își amintise că ea îi spusese că vrea să îl vadă, *să iasă undeva și să facă ceva*, că știuse că nu poate să stea pur și simplu în casa aia taciturnă, să își facă temele și să asculte prognoza meteo și să se pregătească de culcare.

Ea se întreabă acum ce ar fi fost diferit dacă el ar fi stat acasă în noaptea aia. Vrea să știe cum crede el că s-ar fi simțit dacă așa ar fi stat lucrurile. O întrebare cu adevărat imposibilă.

Drumurile erau pustii și drepte, iar luna lumina îndeajuns ca să poată conduce. Îl văzuse venind de departe. Privea lumina farurilor cum se întorcea la cotituri indicând în direcția ei. Aștepta afară când ajunsese el.

Ea nu voise să meargă undeva anume. Voise doar să stea lângă el și să se plimbe cu mașina prin monotonia peisajului, să privească în jos peste câmpuri de pe drumurile înălțate. Merseseră de la casa ei până la Westry, peste drenul Twenty Foot, dincolo de Whittlesey, și când trecuseră prin Pondersbridge își puseseră mâna pe coapsa lui și îi sărutase urechea. Traversaseră Podul Forty Foot și trecuseră prin Ticks Moor, cu ferestrele deschise, prin care pătrundea aerul umed și intens al nopții de vară în mijlocul ținuturilor mlăștinoase, și aproape de West Moor el își trecuse mâna prin părul ei. Traversaseră râurile Old Bedford și New Bedford, trecuseră prin cătunul Ten Mile Bank, prin Salter's Lode și Outwell, iar la marginea Podului Friday ea îl rugase să oprească mașina și se sărutaseră mult timp.

Toamna, cerul este cel mai adesea alb.
Un alb jerpelit, murdar.
Și te miri cum de este același cer, și totuși este.

Pământul devine compact și tare sub cer.
Vânturile despică norii și
fascicule de lumină
aleargă peste câmpuri și se dizolvă la orizont și lasă
pământul la fel de tare ca înainte.

Culorile pământului se schimbă.	Westry
Câmpurile și șanțurile sunt acoperite	
de frunze.	Whittlesey
Râurile se umflă.	Pondersbridge
	Podul Forty Foot
	Ticks Moor
	West Moor
	Ten Mile Bank
	Salter's Lode
	Outwell
	Podul Friday

Dacă ai fi rămas acasă,
~~nu s-ar fi întâmplat niciodată.~~

Știm că se schimbă anotimpurile mai ales după aspectul și
culoarea cerului.

î n t i n s e p e s t e n o i d e l a
o r i z o n t l a o r i z o n t
l u n g i m e a ș i l ă ț i m e a z i l e i .

Apoi priviseră câmpurile și vorbiseră. Nu se cunoșteau prea bine pe atunci. El a întrebat-o despre familia ei, iar ea, despre a lui. I-a spus despre mama lui și ea i-a zis că îi pare rău. L-a întrebat ce are de gând să facă după terminarea școlii și el a spus că nu știe. El i-a pus aceeași întrebare, iar ea a spus că vrea să

scrie, dar că tatăl ei dorește să se ducă la colegiul agricol. Ea i-a ridicat bluza din lână subțire peste cap și a desenat forme pe pielea lui goală cu vârful ascuțit al unghiei. A privit cum el îi deschide nasturii de la bluză. I-a luat mâinile și i le-a pus pe sânii ei. Atingerea șoaptei ei în urechea lui, gustul gurii lui, atingerea pielii lui calde de a ei, felul în care i se mișca scalpul când îl trăgea de păr. Mâinile ei păstrasera mirosul lui și mai târziu, când ea stătea în fața casei și îl privea cum se îndepărtează în mașina tatălui său, iar cele două luminițe roșii se făceau tot mai mici, dar tot nu dispăreau în întunecimea drumului plat.

El condusesese spre casă pe drumul drept de-a lungul drenului Sixteen Foot, ținându-și mâna la piept. Luna strălucea pe suprafața apei înguste. Se gândea la toate lucrurile pe care i le spusese ea, la fel cum ea se gândea la toate lucrurile pe care i le spusese el.

Se gândea la tatăl lui și la cât de mult timp îl lăsase singur, spusese mai târziu, se gândea că știe că nu ar fi capabil să trăiască pe cont propriu în același fel ca până atunci. Nu știa, însă, atunci ce înseamnă să fii cu cineva.

Iarna, cerul este cel mai adesea gri.

Un gri închis și vinețiu.

Zilele se scurtează.

Distanța până la orizont descrește. Puțina lumină care se prelinge este densă și fără viață.

~~Iarna nu este~~ niciun pericol să cădem în cer

~~Trupurile noastre ancorate~~ ancorați în pământ cu greutatea luminii.

Pământul are secrete.

Pământul este tăcut.

Drenurile și canalele vor îngheța și vor fi acoperite de zăpadă.

Conexiuni

Messingham

Era o sfeclă de zahăr, după câte se părea, având în vedere că în fața ei era un camion plin cu sfeclă de zahăr și chestia aia care se rotea prin aer cu o viteză de aproximativ o sută de kilometri pe oră doar ce căzuse din el. Arăta ca un nap uriaș și era acoperită de pământ și, practic, arăta mai mult sau mai puțin cum și-ar fi imaginat ea că poate să arate o sfeclă de zahăr dacă s-ar fi gândit la asta înainte. Ceea ce nu credea că făcuse. Era murdară. Nu scoteau zahăr din așa ceva, nu? Ce făceau, o sfărâmau? O găteau?

Indiferent, oricum ar fi fost, se îndrepta direct spre ea.

Adică acela era, nu-i așa, unul dintre momentele în care timpul încetinește sau ceva de genul ăsta. Viața urma probabil să înceapă să îi treacă fulgerător prin fața ochilor cam în momentul acela. Se întreba de ce nu țipase sau ceva. „Oh“ se pare că fusese cam tot ce îi ieșise. Dar, cât spusese „Oh“, avusese timp, se pare, să facă o listă cu toate lucrurile la care avea timp să se gândească, cum ar fi, de exemplu, *Punctul unu*: cum spusese „Oh“ fără panică sau frică, și oare asta însemna că se stăpânea, sau era doar calmă, sau sigură pe sine sau ceva; *Punctul doi*: ce avea să spună Marcus când avea să afle, avea oare să încerce să găsească un vinovat, de exemplu, pe ea, deoarece conducea prea aproape de alte vehicule, sau chiar deoarece conducea doar, sau pe șoferul camionului pentru că supraîncărcase mașina, sau pe ea din nou, pentru că nu se înscrisese în sindicat așa cum îi spusese el, așa cum toată lumea era într-un sindicat în vremurile acelea, mai ales toată lumea care avea o slujbă cu jumătate de normă și

care încă era la facultate și care nu era deloc preocupat de drep-
turile de pensie sau de reprezentarea legală. *Punctul trei*: că pur
și simplu nu avea cum să se gândească la toate astea în perioa-
da de timp în care sfecla de zahăr se rotea prin aer până să iz-
bească parbrizul, dacă asta avea să facă, și atunci totul era ca o
iluzie provocată de circuitul neuronal sau ceva de genul ăsta. *Punctul patru*: că, de fapt, Marcus chiar făcea pe grozavul une-
ori, avea prea mare încredere în sine, și cum de avea ea astfel de
gânduri despre el atât de des, poate că era nedreaptă, pentru că
le stătea bine împreună, oamenii îi spusese că le stă bine îm-
preună, și totuși era derutată și nu știa cum stăteau lucrurile cu
adevărat. *Punctul cinci*: un mod haios de a-și updata statusul cu
întâmplarea asta, ceva de genul: Emily Wilkinson este deja în-
deajuns de dulce, nu mai are nevoie de o sfeclă de zahăr în față,
deși, logic vorbind, nu ar mai fi avut cum să facă asta dacă avea
să se întâmple așa de-adevăratelea. *Punctul șase*: chiar știa ce e
un circuit neuronal, sau doar îi trecuse pe la ureche și se hotă-
râse să îl folosească?

Punctul șapte era, practic, doar ce naiba.

*

Între timp: înainte să aibă timp să facă ceva util, cum ar fi,
de exemplu, să vireze brusc sau să frâneze sau să se ferească sau
să își acopere fața cu brațele, sfecla de zahăr a intrat cu putere
prin parbriz și a aterizat pe locul gol din stânga ei. A fost un vu-
iet de aer rece. Și apoi a virat brusc, abia apoi, când nu mai era
nevoie și se punea într-o situație și mai periculoasă, în mijlocul
străzii și înapoi pe banda pentru vehicule lente. A fost ceva abso-
lut instinctiv și absolut inutil, ceea ce a dus-o cu gândul la stră-
bunicul ei care spunea să ne ajute Dumnezeu dacă vine vreun
război. A văzut cum trecătorii se holbează la ea, sau i s-a părut
că vede, toți cu fața șocată și gura căscată; o femeie care îl tră-
gea pe prietenul ei de braț și arăta spre ea, un bărbat care înju-
ra și își căuta telefonul, un alt bărbat într-o dubă albastră care îi
făcea semn să treacă pe banda de urgență. Dar ar fi putut să își
imagineze toate astea sau să le inventeze ulterior. Marcus spunea

mereu că oamenii nu se uită la ea atât de mult pe cât crede ea. Nu știa dacă prin asta intenționa să o liniștească sau dacă îi sugera că se supraestimează.

În orice caz, statusul updatat: Emily Wilkinson este încă în viață.

A tras pe banda de urgență și a oprit. Duba albastră a tras pe stânga în fața ei. A pornit luminile de avarie, ascultând țăcănitul pe care îl scoteau.. Când și-a ridicat privirea, oamenii din mașinile care treceau deja habar nu aveau ce se întâmplase. Drama se terminase. Traficul a revenit la viteză maximă, camionul era deja la kilometri depărtare pe șosea. Se întreba dacă ar trebui să înceapă să plângă. Nu simțea nevoia să plângă.

*

Cineva stătea în picioare lângă mașină.

— Drăcia dracului! a spus el.

Se uita la ea atent prin gaura din parbriz. Arăta ca un mecanic sau ca un meșter sau ceva. Purta o jachetă cerată, roasă la coate, și blugi. Părea obosit; avea ochii umflați și încercănați și respira greu. Și-a sprijinit mâna pe capotă și s-a aplecat mai aproape de ea.

— Drăcia dracului, a spus din nou, vorbind mai tare ca să se audă pe fundalul traficului, ești bine, păpușă?

Ea a zâmbit și a dat din cap afirmativ și a ridicat din umeri, ceea ce era ciudat, ceea ce însemna oare că se scuza pentru îngrijorarea lui?

— Drăcia dracului! a spus el pentru a treia oară. Ai fi putut să mori.

Mersi. Super. Asta era, ce, o noutate?

S-a uitat în jos la sfecla de zahăr care zăcea pe o grămadă de cioburi pe locul gol de lângă ea. Cioburile erau mici și zgrunțuroase, ca pietrișul. A observat mai multe pe podea și pe bord și împrăștiate în poala ei. A observat că brațul stâng îi este zgâriat și că încă ține mâinile pe volan și că poate nu respiră atât pe cât ar fi trebuit să respire, deși asta i se întâmpla ori de câte ori se gândea la respirația ei, că nu era normală, prea

adâncă sau prea scurtă sau prea rapidă, deși nu era doar problema ei totuși, cu siguranță, era unul dintre acele bine-cunoscute paradoxuri, o chestie budistă, sau cam așa ceva. Detașare totală. Concentrare. Doar respiră.

— Poliția e pe drum, a spus altcineva.

Și-a ridicat privirea și a văzut un alt bărbat, mai tânăr, îmbrăcat cu un hanorac și blugi și ținând în mână un telefon argintiu.

— Tocmai am sunat la poliție, a spus el. Sunt pe drum.

Părea satisfăcut că are un telefon la el, după felul în care îl ținea, ca și cum ar fi fost primul lui telefon sau ceva. Ceea ce nu era cu puțință. Blugii aveau pete de iarbă la genunchi, iar ghetetele erau pline de noroi.

— Le-ai telefonat tu, nu-i așa? a întrebat bărbatul mai în vârstă.

Bărbatul mai tânăr a dat din cap că da, a băgat telefonul în buzunar și s-a uitat la ea. Ea stătea și aștepta ca cei doi bărbați să se pună la curent. Adică: da, o sfeclă de zahăr intrase prin parbriz; nu, ea nu fusese rănită; da, celălalt tip telefonase la poliție. Alte întrebări? Pot să vă trimit notițele prin e-mail? Bărbatul mai tânăr s-a uitat prin gaura din parbriz și la tot parbrizul și a șuiert. Chiar a șuiert, o notă lungă în coborâre, asemenea efectului sonor al unei pietre care se prăvălește înspre capul cuiva într-un film vechi. Ce era?

— Ești bine? a întrebat-o. Te-ai tăiat sau ceva? Ești în stare șoc?

A dat din cap în semn că nu. Nu ar fi știut cum îți poți da seama dacă ești în stare de șoc. Era destul de sigură că unul dintre simptomele stării de șoc ar fi să nu crezi că ești în stare de șoc. La fel ca în cazul hipotermiei, când îți dai jos hainele și te tăvălești râzând prin zăpadă. Citise asta undeva. El s-a uitat la sfecla de zahăr și a șuiert din nou.

— Adică, a spus el, și acum ea nu știa dacă i se adresează ei sau celui alt bărbat, ar fi putut fi fatal, nu-i așa?

Celălalt bărbat a dat din cap afirmativ și a spus ceva prin care își exprima acordul. Amândoi s-au uitat din nou la ea.

— Ai fi putut să mori, a spus bărbatul mai tânăr.

Era drăguț din partea lui că îi clarifica acest lucru. Se întreba ce ar fi trebuit să spună. Păreau că așteaptă ca ea să întrebe ceva, să ceară ajutor în vreun fel.

— Păi... Mulțumesc că ați oprit, a spus.

Puteau probabil să plece acum, serios, dacă telefonaseră la poliție. Nu aveau de ce să aștepte. S-a gândit că probabil își dorea să plece în acel moment.

— Oh, nu, pentru nimic, nu fii prostuță, a spus bărbatul mai în vârstă.

— Nu puteam să te lăsăm așa, nu? a spus bărbatul mai tânăr. S-a uitat la brațul ei. Sângerezi, a spus. Uite!

A arătat înspre zgârieturile de pe brațul ei, iar ea s-a uitat în jos la sine. Vedea sângele, dar nu simțea nimic. Nu era mult sânge. Ar fi putut fi al altcuiva, nu? Dar nu mai era nimeni altcineva acolo. Trebuia să fie al ei. Dar ea nu simțea nimic. Și-a întors privirea către bărbatul mai tânăr.

— E în regulă, a spus ea. Nu e nimic. Serios. Mulțumesc.

— Nu, dar ar putea fi, a spus el, s-ar putea infecta. Trebuie să ai grijă în situații de-astea. Am o trusă de prim ajutor în dubă. Stai puțin.

S-a întors și s-a îndreptat spre mașină, un Ford Transit albastru care avea scrise pe spate numele și numărul de telefon ale unei companii care se ocupa cu amenajarea parcurilor și un mic desen cu un grădinar cu o bulă în care era scris că nicio muncă nu este prea neînsemnată. Ușile închise erau legate cu o bucată de frânghie portocalie. Tăblița cu numărul de înmatriculare era improșcată cu noroi, dar parcă era un K acolo. K450 și ceva, deși nu era sigură dacă e cifra 0 sau litera O. Bărbatul mai în vârstă s-a întors și i-a zâmbit, în timp ce așteptau, și ea bănuia că așa încearcă să o încurajeze, dar, sincer vorbind, părea cam ciudat. O fi suferind de ceva. Cum ar fi o boală de ochi degenerativă, poate? Și, ca și cum asta nu ar fi fost îndeajuns de dureros, trebuia să aibă de-a face și cu oameni ca ea, cărora li se părea că arată înspăimântător tocmai când se străduia doar să se poarte frumos. I-a zâmbit și ea; nu voia să creadă că gândise toate astea despre el, cum că arată înspăimântător sau ciudat.